

# Drömmen om Charlotta

Många har en dröm om vad de skulle vilja göra. Lars och Inger Zachariasson gjorde verklighet av sin. De väntade inte. De sålde allt och gav sig av på obestämd tid.

TEXT: Karin Löwing



FOTO: Privat

**K**LOCKAN ÄR prick 12.00, lördagen den 15:e juni 1996. Lars Zachariasson står i fören på sin Forgas 31:a Charlotta och lägger loss. Det är detta han tänkt på i så många år. Detta ögonblick han hade i tankarna när han köpte just den här segelbåten som skrov tjugo år tidigare. Denna stund som han sparat pengar till de senaste tio åren. Vinden är svag, bara fem meter per sekund, den kommer från nordväst, så det blir motvind. Luften är 13 grader varm och sikten är god. Med sig ombord har han Inger Carlsson som han träffat tre år tidigare. Inger hade aldrig seglat innan hon träffade Lars och trots att hon alltid blir sjösjuk ska hon följa med ut på haven.

**EN KORT STUND** tidigare var däckat fullt av familj och vänner som åt lite tilltugg och skålade inför avfärden, men fem i tolv bad Lars dem att gå iland. Nu var det dags. Charlotta tuffar ut från Hinsholmen. Kvar på brygga O står Lars barn Anna och Magnus. Anna har solglasögon på sig och genom dem ser hon båten lämna bryggan för färd på obestämd tid.

När Lars Zachariasson förverkligade sin dröm var han 54 år. Inger, som nu också heter Zachariasson, var 46 år.

– Min dröm har inte varit att segla jorden runt, men däremot att bo i båten, det är min grej. Vakna på morgonen i min egen båt och gärna kunna känna på det jag gjort själv. På mahognyn, blanklackad och fin, säger Lars.

**DE GAV SIG AV** utan att ha bestämt sin rutt. Planen var att segla till Skagen och sedan upp mot Norge och över till Skottland. Var de sedan skulle ta vägen fick bli en senare fråga. Redan första dagen ändrade de sina lösa planer. Det blev inte Skagen, det blev Fotö. Just utanför hamninloppet i Göteborgs yttre skärgård.

– Det räckte gott. Just det här känslomässiga med att lämna familjen, säger Inger.

– Ja, då var det lite grums i ögonen, säger Lars.

– Det blåste ju ingenting, och det lilla som var, det var ju motvind. Då sa vi, "Åh, vi går till Fotö", säger Inger.

**EVA SANNER, PSYKOSYNTESTERAPEUT** och författare, menar att fler skulle kunna göra mer av



En god bok gör sig till sjöss.

FOTO: Privat

sina drömmar. För även om du inte har möjlighet att förverkliga dem fullt ut så kan du fundera på vad drömmen står för. Vad som är kärnan i drömmen.

– När du hittat den kärnan så kan du söka alternativa sätt att nå det målet, säger hon.

Ofta kan det handla om en längtan efter frihet och när det blir tydligt kan det gå att förverkliga delar av drömmen, fast kanske på ett annat sätt. Drömmen används för att nå förändring, som ett steg mot målet.

**LARS BERÄTTAR** att han redan tio år före avfärd började spara pengar för att ha råd. Så fort det var möjligt, vid 55 års ålder, tog han ut allt han hade av pensionsförsäkringar och ITP.

– Jag dränerade allting sånt, och så tänkte jag att när jag är 65 så får jag väl leva som alla andra på det där orange kuvertet.

**VIKTIGT FÖR EKONOMIN** är också att båten är betald, att den är liten och därför billigare i drift och hamnavgifter än en stor båt. Eftersom Lars själv har byggt det mesta på båten så kan han den utan och innan och kan själv laga det mesta. Den seglare som inte kan sin båt får lägga ut mycket pengar på att hyra hjälp. Dessutom gjorde Lars och Inger sig av med alla fasta utgifter hemma innan de gav sig iväg. Bostaden såldes och tjänstebilen lämnades tillbaka i och med att Lars sa upp sig från sitt jobb som IT-chef. Några få möbler och personliga saker



Inger och Lasse i Scotland Bay, Trinidad.

FOTO: Privat

magasinerades, resten gavs bort eller slängdes.

– Det ingick i planen. Då behöver du inte så mycket pengar, säger Lars.

Nu när de är hemma på sommarhalvåret passar Inger på att arbeta ett par månader på Östra sjukhuset. Hon är undersköterska och behövs alltid där över sommaren.

**ANNA ZACHARIASSON** är Lars dotter. Hon var 20 år den där junidagen 1996 när Lars och Inger lämnade Hinsholmen.

– Det var en märklig grej att det blir så definitivt. Farväl är alltid knepiga, oavsett vad man ska göra, men jag hade precis träffat Daniel och börjat leva mitt eget liv. Jag var 20 år, stod på egna ben och hade precis flyttat hemifrån. Det var en ny resa i mitt liv också, från att ha varit barn och bostad hemma, säger hon.

Det ligger inte för Anna att fundera på hur saker kunde ha varit. Det som blev är ju det enda vi känner till och det går inte att veta hur det hade varit annars. Vist

kunde det kännas tråkigt att pappa inte fanns i närheten, men hur mycket de hade setts om de bott i samma stad är omöjligt att veta.

– Jag kände mig inte bortvald, men han valde ju bort att vara närvarande. Men jag vet inte hur närvarande han varit om han var hemma och jobbat, säger Anna.

**PSYKOSYNTESTERAPEUTEN** och författaren Eva Sanner anser att det är viktigt att ha pratat igenom vad förverkligandet av livsdrömmen innebär, innan avfärd. Ska du till exempel vara på andra sida jorden under flera år måste du göra överenskommelser med dina närmaste, så att det inte blir bittert efter. Lars och Inger håller med:

– Det måste vara klart bakåt, säger Lars. Du ska inte resa ifrån något. Du ska resa till något.  
Anna och Lars brevväxlade mycket under de första åren. I breven skrev Lars vart de skulle härnäst så att Anna kunde skicka brev till den marinan. Då, innan det blev möjligt att skicka e-post, var breven långa och de hade



"En 5-årig släkting sa till mig 'Anna, du är som Pippi. Du är stark och har fräknar och har en pappa i Söderhavet'", berättar Anna Zachariasson.  
FOTO: Privat

en kommunikation som Anna är glad för idag.

– Vi kanske kommunicerade mer genom att skriva än om man bara går bredvid varandra. Det är ju inte alltid man pratar på samma sätt även om man umgås, säger hon.

**ATT SEGLA ÖVER ATLANTEN** och runt i Västindien är inte helt ofarligt. Sjukdomar, containrar som flyter i vattnet, pirater och oväder. Inger och Lars är överens om vad som gör dem mest rädda. Åska.

Natten till den förste april 2001 härjar ett kraftigt åskväder 150 nautiska mil utanför Floridas kust. Just där finns Charlotta, Inger och Lars. Det blixtrar och dundrar oavbrutet. I ruffluckan står Inger och Lars överst på trappstegen och spanar. Mot vinden går det inte att se, regnet och blåsten piskar hårt i ansiktena. Seglen är nere och ändå kränger båten ner till relingslistan när vindbyarna kommer.

Blixtrar slår ner runt omkring. Det ryker och sprakar i vattnet. Timmarna går och ovärdet fortsätter i full styrka.

– Lasse, jag är rädd, säger Inger till slut.  
– Det går snart över, svarar Lars, fastän han är lika rädd.

**I BREV HEM** till släkt och vänner skriver Lars: "Vi såg varje åskby klart och tydligt på radarskärmen och försökte komma undan, men hur vi än styrde verkade det som att åskvädet följde efter oss... Men inga nedslag. Jag tror vi hade änglavakt den natten."

– Men det är enda gången du sagt att du är rädd. Jag är värre, säger Lars till Inger hemma i lägenheten i Billdal.

Han berättar att Inger är stark. Att hon har ett starkt psyke, starkare än vad han har, och att det är avgörande för att klara långseglingar.

– Vi har varit ute för en del tuffa situationer där jag mer eller mindre har lagt av och

Inger har sagt "gå ner och lägg dig en stund så blir det bättre", säger Lars.

**VÄRST VAR DET** när de skulle segla ner från North Carolina i USA till Karibien i slutet av mars 2003. Det var planerat att ta 13 dygn, men det tog 19 dygn. De råkade ut för fyra stormar under tiden som tog hårt på deras krafter. Lars började ifrågasätta vad de höll på med och prata om att de borde skaffa sommarstuga i Småland istället. Ett hus som står still. Där spisen står still. Inger ler åt minnet.

– När han började prata om sommarstuga i Småland. Ja, då visste jag att han var trött så jag sa åt honom att vila lite.

Men redan ett par dagar efter ankomsten till Karibien skriver han till sin farbror: "Vi ligger nu i Martinique och allt är bra. Planerna på torpet har skjutits på framtiden..."

Hur går tankarna hos de som är hemma när Lars och Inger far runt på haven?

– Pappa tror säkert att jag har varit orolig, säger Anna, men det kan jag inte säga att jag varit för jag vet att han inte är någon våghalsig, dumdrig typ och han kan segla. Han är så försiktig, fast modigt försiktig. Jag kände ingen oro att han skulle ge sig i kast med något farligt.

**SEDAN 2003 HYR INGER OCH LARS** en liten lägenhet ovanpå ett garage i Billdal. De kallar den sin som-



Lasse begrundar avresan, 1996.

FOTO: Privat



Lasse och Inger har skickat många vykort genom åren.

FOTO: Karin Löwing

marstuga. Där tillbringa de tiden från slutet på april till november för att uppleva svensk vår och sommar och umgås med barn och barnbarn. Till vintern drar de till Karibien igen. Till sitt hem, Charlotta, som ligger i marinan på Trinidad och väntar.

– Jag har ju haft pappa hemma halva året sedan vi fick barn. Då har vi ju kunnat umgås mycket mer egentligen. De har mycket tid när de är hemma. Han har byggt altan. Kommer ut och snickrar och tar en kopp kaffe en kväll, säger Anna.

**OM DET INTE GÅR** att uppfylla sin dröm? Om drömmen är orealistisk, omöjlig eller du har blivit sjuk och inte kan förverkliga den?

– Ge inte upp! Gör vad du kan för att komma nära det din dröm står för, säger Eva Sanner, psykosyntesterapeut och författare.

Det är lätt att få intrycket av att en livsdröm måste innebära stora dramatiska uppbrott, men drömmar ser olika ut. En del vill bo i sin båt på andra sidan Jorden som Inger och Lars gör, en del vill flytta ut på landet och andra vill ha tid att njuta av sin vardag i ett lugnare tempo. Var och en har sin dröm.

– Jag tycker om mitt liv. Jag kan väl också göra något annat, men jag väljer att leva det här livet med min familj. Jag har tre små barn och det är min dröm, säger Anna.

**MARS 2014, SCOTLAND BAY, TRINIDAD:** Klockan är kvart i sex. Lars vaknar medan Inger försöker sova lite till. De lever med solen. Tolv ljusa timmar och tolv mörka. Lars går upp och sätter på kaffet. Utanför ruffen kvittrar fåglarna. Han tar sin kopp och går ut och sätter sig i sittbrunnen. Morgonens solstrålar värmer och kaffet smakar gott. Ibland störs lugnet av skrik från vrål-aporna i regnskogen runt viken.

**EFTER ALLA LÅNGSEGLINGAR** och den obehagliga turen ner från USA, med storm och våldsam sjö, som dessutom resulterade i ett ljumsckbrock som Lars fick operera på Trinidad, har inställningen ändrats.

– Vi är inte desamma som 1996. Nu är vi mätta på äventyr. Vi behöver inte leta upp dem. De kommer ändå. Nu tar vi det lugnt. En fin ankarvik. Ankaret sitter bra. Trevliga båtgrannar. Någorlunda civiliserat. Det är det som gäller idag. ■



Avresa 15 juni, 1996.

FOTO: Privat